

Biblická čtení:

1Mojžíšova 3,8-15: Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě. Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ Proto řekl Hospodin Bůh ženě: „Cos to učinila?“ Žena odpověděla: „Had mě podvedl a já jsem jedla.“ I řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protožeš to učinil, budeš proklet, odvržen ode všech zvířat a ode vši polní zvěře. Polezeš po břiše, po všechny dny svého života žrát budeš prach. Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“

2Korintským 4,13-5,4: Ale máme ducha víry, o níž je psáno: ‚Uvěřil jsem, a proto jsem také promluvil‘ – i my věříme, a proto také mluvíme, vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi. To všechno je kvůli vám, aby se milost ve mnohých hojně rozmáhala, a tak přibývalo i díky k slávě Boží. A proto neklesáme na mysli: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné. Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama. Proto zde sténáme touhou, abychom byli oděni šatem nebeským. Vždyť jen když jej oblékneme, nebudeme shledáni nazí. Pokud jsme totiž v tomto stanu, sténáme pod těžkým břemenem, neboť nechceme, aby z nás bylo svlečeno naše pozemské tělo, nýbrž aby přes ně bylo oblečeno nebeské, aby to, co je smrtelné, bylo pohlceno životem.

Marek 3,20-35: Vešel do domu a opět se shromáždil zástup, takže nemohli ani chleba pojmít. Když to uslyšeli jeho příbuzní, přišli, aby se ho zmocnili; říkali totiž, že se pomátl. Zákoníci, kteří přišli z Jeruzaléma, říkali: „Je posedlý Belzebulem. Ve jménu knížete démonů vyhání demony.“ Zavolal je k sobě a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vyhánět satana? Je-li království vnitřně rozděleno, nemůže obstát. Je-li dům vnitřně rozdělen, nebude moci obstát. A povstane-li satan sám proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, a je s ním konec. Nikdo nemůže vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka dříve nespoutá. Pak teprve vyloupí jeho dům. Amen, pravím vám, že všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i všechna možná rouhání. Kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale je vinen věčným hříchem.“ To pravil, protože řekli: „Má nečistého ducha.“ Tu přišla jeho matka a jeho bratři. Stáli venku a vzkázali mu, aby k nim přišel. Kolem něho seděl zástup; řekli mu: „Hle, tvoje matka a tvoji bratři jsou venku a hledají tě.“ Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji bratři?“ Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: „Hle, moje matka a moji bratři! Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“

Odpuštění

Obviňovat Ježíše, že se spojil s nečistou, zlou mocí, aby v té moci konal divy a zázraky, to nebude Bohem odpuštěno. Toho se odvážili zákoníci, aby Ježíše zdiskreditovali. Jeho rodina zase výrokem, že se pomátl, ho chtěla odvést do bezpečí soukromí vlastní rodiny. *Jiné hříchy - podle staré tradice v ŘKC je sedm smrtelných: pýcha, lakomství, závist, hněv, smilstvo, nestřídmost, lenost – odpuštěny být mohou. Sedm novodobých hříchů: rasismus, předsudky a netolerance, alkoholismus, terorismus, domácí násilí, šikana, neplacení daní.*

Každý z nás si může hříchy, se kterými nejvíc bojuje, pojmenovat. A bude to užitečné, zvláště když to pomůže se jim postavit.

Všecko bude lidem odpuštěno, hříchy i všechna možná rouhání. Bůh nabízí odpuštění všem, ale nevnučuje. Definitivní zatvrzelost vůči Bohu znamená odmítnutí s definitivní platností Boží odpuštění; pak mu odpuštěno nebude. Pokud odmítáme Boží ruku ku pomoci, přepadá nás beznaděj.

Příklad z Desatera „Nezabiješ“ – je to nepřekročitelný příkaz a přesto Bohem odpustitelný.

V dnešním evangeliu slyšíme varování před nebezpečím „domu“ rozděleného proti sobě. Dům, společnost, církve, rodina. Rozdělení je destruktivní a zbytečné. Kazí vztahy mezi lidmi.

Slyšíme v evangeliu varování. Současně i příslib, že do světa vstoupila větší moc, větší moc než síly rozdělení a nenávisti. Poslouchejme Ježíšova slova a zkoušejme se chovat podle nich. Budeme pak přispívat k překonání rozdělení a nepřátelství. Budeme se také proměňovat v Ježíšovy rodinné příslušníky, i když třeba naše vlastní pokrevní rodina s námi nesouzní, nebo ji nemáme. Poprosme Pána Boha, aby nám ukazoval, k čemu nás povolává, abychom byli nástrojem léčení, odpouštění a usmíření, abychom se budovali a sjednocovali. V takové rodině je život pravým štěstím.